

Právo a judikatúra v praxi

Výber z najzaujímavejších nových rozhodnutí súdov

Obsah:

- 1. K povinnosti súdu nahrádzať nečinnosť prokurátora**
Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 3To 40/2018 zo dňa 29. 11. 2018
- 2. K znakom skutkovej podstaty trestného činu daňového podvodu**
Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1To 109/2018 zo dňa 16. 1. 2019
- 3. K páchaníu trestnej činnosti výlučne pod vplyvom alkoholu ako k dôvodu pre mimoriadne zníženie trestu**
Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To 2/2019 zo dňa 4. 2. 2019
- 4. K možnosti poškodeného podať odvolanie proti výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby**
Uznesenie Krajského súdu Košice sp. zn. 4To 63/2018 zo dňa 10. 10. 2018
- 5. Priznanie obžalovaného v rámci záverečnej reči nemožno použiť ako dôkaz**
Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4To/116/2016 zo dňa 13. 12. 2016
- 6. K zákonnosti dôkazného prostriedku, ktorý obžalovaný dobrovoľne vydal na výzvu policajta v dobe, keď bol v stave zmenšenej príčetnosti pod vplyvom alkoholu**
Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/21/2019 zo dňa 4. 4. 2019
- 7. K nebezpečnému prenasledovaniu formou sms správa e-mailov**
Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5To/36/2016 zo dňa 22. 2. 2017
- 8. Prokurátor musí odôvodniť, prečo nezačal konanie o dohode o vine a treste, ak sú pre tento postup splnené podmienky**
Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/15/2018 zo dňa 22. 11. 2018
- 9. K povahe anonymného svedectva a jeho význame pre hodnotenie viny obžalovaného**
Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 6To 6/2018 zo dňa 18. 9. 2018
- 10. Zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania skutku nezakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/167/2016 zo dňa 23. 7. 2018
- 11. K nezákonnosti dôkazov ako dovolaciemu dôvodu v trestnom konaní**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/75/2017 zo dňa 13. 6. 2018
- 12. Nezákonné konanie je potrebné podradiť pod tú právnu úpravu, ktorú postihuje najviac**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Asan 5/2017 zo dňa 27. 4. 2018
- 13. K porušeniu základných zásad dokazovania v trestnom konaní**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo 92/2016 zo dňa 18. 4. 2018
- 14. K trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá pri trestnom čine v súvislosti s neprimeranou rýchlosťou a nesprávnou technikou jazdy**
Uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/20/2018 zo dňa 13. 2. 2019
- 15. K vplyvu stupňa opitosti vodiča motorového vozidla na určovanie druhu a výmery trestu**
Uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/28/2018 zo dňa 23. 1. 2019

1. K povinnosti súdu nahrádzať nečinnosť prokurátora

Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 3To 40/2018 zo dňa 29. 11. 2018

Anotácia:

Krajský súd Trnava vydal predkladané rozhodnutie v prípade obžalovaného, ktorý bol oslobodený spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin s tým, že súd prvého stupňa nemal za to, že by sa dopustil skutku vytykaného obžalobou. Súd svoje rozhodnutie oprel najmä o konštatovanie, že spáchanie trestného činu nebolo potvrdené nijakou svedeckou výpoveďou s výnimkou výpovede poškodenej, ktorá bola v konaní úspešne spochybnená s ohľadom na závery znaleckého posudku. Proti rozhodnutiu sa odvolal prokurátor, ktorý argumentoval, že svedecké výpovede sa síce k spáchaniu trestnej činnosti nevyjadřili, na druhej strane ju však ani nevylúčili. Prokurátor zároveň tvrdil, že si súd nesprávne vyložil závery znaleckého posudku, ktorý sa dotýkal vierohodnosti výpovede poškodenej.

Krajský súd Trnava na margo argumentácie prokurátora upozornil, že ak prokurátor nevyvíja dostatočnú aktivitu pri výsluchu obžalovaného, svedkov či znalcov tak, aby sa trestná činnosť kladená obžalovanému za vinu v podanej obžalobe potvrdila bez dôvodných pochybností, nesmie túto aktivitu vyvíjať súd. Uvedeným postupom by totiž zasiahol do rovného postavenia procesných strán. Odstraňovanie rozporov vo výpovediach a objasňovanie skutočností uvedených v obžalobe je teda úlohou prokurátora, nie súdu.

Právna veta:

Pokiaľ je prokurátor na hlavnom pojednávaní nečinný vo vzťahu k výsluchu obžalovaného, svedkov a znalcov a neexistuje určité okolnosti skutku podstatné pre rozhodnutie, nie je povinnosťou súdu tieto osoby vypočuť k týmto prokurátorom nezisťovaným okolnostiam a tak nahrádzať procesné postavenie prokurátora, keďže by takým postupom bola porušená zásada rovnosti strán. Obžalobu v konaní pred súdom zastupuje podľa § 2 odsek 15 Trestného poriadku prokurátor, pričom vyjadrením obžalovacej zásady je nielen samotné podanie obžaloby na súd, ale aj jej zastupovanie v konaní pred súdom, ktoré vyžaduje aktívnu účasť prokurátora pri dokazovaní. Zastupovanie obžaloby prokurátorom pri jeho neaktívnej účasti resp. pasivite v konaní pred súdom, nemôže nahrádzať svojou aktivitou samotný súd, keďže procesné funkcie žalobcu a sudcu sú oddelené. Prokurátor mal pri výsluchu obžalovaného, svedkov na hlavnom pojednávaní otázkami alebo poukázaním na ich výpovede z prípravného konania, odstraňovaním rozporov vo výpovediach objasniť skutočnosť, na ktoré poukázal v obžalobe. V konaní pred súdom platí zásada bezprostrednosti podľa § 2 odsek 19 Trestného poriadku (aj § 278 odsek 2 Trestného poriadku), podľa ktorej pri meritórnom rozhodovaní môže súd prihliadnúť len na tie skutočnosti a dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Odstraňovanie rozporov vo výpovediach alebo čítanie výpovedí z prípravného konania na hlavnom pojednávaní bez návrhu procesnej strany nie je povinnosťou súdu.

Právna oblasť: Trestné právo procesné

Právny inštitút: Obžalovacia zásada, Dokazovanie, Výsluchy

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z. z. – § 2 ods. 15, § 258 ods. 3, § 261 ods. 3

2. K znakom skutkovej podstaty trestného činu daňového podvodu

Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1To 109/2018 zo dňa 16. 1. 2019

Anotácia:

V rozhodnutí súd vysvetľuje, prečo na dokonanie trestného činu daňového podvodu postačuje len vykonanie konania, a prečo je bez významu, či štát neoprávnene uplatňovaný nárok na vrátenie DPH aj skutočne páchatelovi vráti alebo nevráti.

Právna veta:

K právnej kvalifikácii zločinu daňového podvodu v zmysle ustanovenia § 277a Tr. zák. treba uviesť, že ide o trestný čin, ktorý je zaradený medzi trestné činy hospodárske a to konkrétne medzi daňové trestné činy. Trestný čin daňového podvodu je vo svojej základnej skutkovej podstate (§ 277a ods. 1 Tr. zák.) úmyselným prečinom, pričom zločinom je až v prípade naplnenia kvalifikovaných skutkových podstát (§ 277a ods. 2, ods. 3 Tr. zák.). Objektom citovaného trestného činu je záujem spoločnosti na ochrane majetku štátu (slovenskej republiky) proti neoprávneným podvodným konaniam, ktoré spočívajúciach naobohacovaní sa na úkor majetku štátu predstieraním nárokov na vrátenie DPH alebo spotrebnej dane. Objektívnu stránku trestného činu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zák., naplní páchatel vtedy, ak minimálne vo väčšom rozsahu neoprávnene uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Trestný čin daňového podvodu je koncipovaný ako tzv. predčasne dokonaný trestný čin, t.j. zákonodarca tu právne povýšil konanie, ktoré je fakticky (reálne) pokusom, na dokonaný trestný čin. Vzhľadom na uvedené postačí na dokonanie trestného činu daňového podvodu len to, že páchatel neoprávnene uplatní nárok na vrátenie DPH u príslušného správcu dane v daňovom priznaní s cieľom (úmyslom) získať neoprávnený prospech, t.j. na dokonanie činu sa nevyžaduje, aby bol uplatnený nárok na vrátenie DPH aj štátom reálne daňovému subjektu vyplatený. Treba opätovne zdôrazniť, že na dokonanie trestného činu daňového podvodu postačuje len vykonanie konania, pričom je bez významu, či štát neoprávnene uplatňovaný nárok na vrátenie DPH aj skutočne páchatelovi vráti alebo nevráti. Základná skutková podstata trestného činu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zák. spočíva len v aktívnom konaní páchatela, pretože táto skutková podstata vyžaduje, aby páchatel úmyselne neoprávnene (protiprávne) uplatnil nárok na vrátenie DPH, t.j., aby podal príslušnému správcovi dane nepravdivé daňové priznanie, v ktorom bude predstierať skutočnosť, z ktorých má vyplývať povinnosť štátu poskytnúť páchatelovi plnenie, na ktoré však nemá podľa zákona nárok. Trestný čin daňového podvodu možno preto označiť za tzv. komisiívny delikt, ktorý sa vyčerpáva určitou činnosťou a nevyžaduje sa vyvolanie následku.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Daňový podvod

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 300/2005 Zb. – § 277a

3. K páchaniu trestnej činnosti výlučne pod vplyvom alkoholu ako k dôvodu pre mimoriadne zníženie trestu

Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To 2/2019 zo dňa 4. 2. 2019

Anotácia:

V predkladanom rozhodnutí Krajský súd Trenčín posudzoval dôvody pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ktorý obžalovaný páchal len vtedy, keď sa dostal pod vplyv alkoholu. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestu s tým, že obžalovanému uložil zároveň aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie prokurátorka, ktorá namietala, že podmienky pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody neboli splnené, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že nešlo o jednorazové konanie; poukázala tiež na násilný charakter páchania trestnej činnosti. Krajský súd Trenčín však dal súdu prvého stupňa za pravdu v tom, že ak obžalovaný prejavoval násilné sklony len po požití alkoholu a inak išlo aj podľa výpovede poškodeného o človeka s dobrou povahou, môže to byť (za predpokladu uloženia ochranného protialkoholického liečenia) dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody.

Právna veta:

- I. Ustanovenie § 39 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. („Tr. zák.“) o mimoriadnom znížení trestu neobsahuje žiadnu prekážku, pre ktorú by pri určitých druhoch trestných činov, hoci aj vzhľadom na ich charakter, nebolo možné použiť toto zmierňovacie ustanovenie. Platí to aj vo vzťahu k zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák., ktorý zločin charakterovo skutočne možno považovať popri trestných činoch proti životu a zdraviu za „najhrubší“ prejav „neúcty a zloby“ človeka k človeku. Rovnako prokurátorkou uvádzaná doba páchania trestnej činnosti, nie je v tomto prípade z pohľadu použitia § 39 ods. 1 Tr. zák. takou prekážkou, ktorá by vylučovala takéto mimoriadne zníženie trestu. Tu je potrebné uviesť, že práve dlhší čas páchania trestnej činnosti obžalovaným bol s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. dôvodom pre použitie právnej kvalifikácie aj podľa § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák. Práve na základe tejto právnej kvalifikácie hrozilo obžalovanému uloženie trestu odňatia slobody na 7 rokov až 15 rokov, ktorá trestná sadzba najmä z pohľadu jej dolnej hranice je nepochybne dosť vysoká.
- II. Pod pojmom „okolnosti prípadu“ v tomto ustanovení sa nemajú na myslí len poľahčujúce okolnosti, ale aj iné okolnosti prípadu, ktoré svedčia v prospech mimoriadneho zníženia trestu. Rovnako pomery páchatela môžu viesť súd k záveru, že použitie trestnej sadzby by bolo pre páchatela neprimerane prísne. Súčasne ale musí mimoriadne znížený trest postačovať na zabezpečenie ochrany spoločnosti. Týmto vyššie uvedenými právnymi úvahami sa riadil odvolací súd pri rozhodovaní o tom, či okolnosti a pomery páchatela, o ktoré oprel súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o mimoriadnom znížení trestu, zodpovedajú podmienkam uvedeným v § 39 ods. 1 Tr. zák. Dospel pritom k záveru, že súdom prvého stupňa uvádzané pomery páchatela (vek, zdravotný stav, hodnotenie jeho osoby poškodenou, keď nemal použité alkoholické nápoje), ako aj niektoré okolnosti prípadu (najmä predchádzajúce spoločné pitie alkoholu obžalovaného s poškodenou, nerozvinutý syndróm týranej ženy) môžu svedčiť v prospech mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody. Za veľmi významnú okolnosť v prospech obžalovaného, senát odvolacieho súdu poukazuje na hodnotenie osoby obžalovaného práve poškodenou, ktorá (hoci týraná) uviedla, že obžalovaný, ak nie je pod vplyvom alkoholu, je „dobrý človek“. V tejto súvislosti v prospech mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody svedčí aj komplexnosť uložených sankcií, keď na ochranu spoločnosti a prevýchovu obžalovaného bude okrem nepodmienečného trestu odňatia slobody pôsobené aj ústavným ochranným protialkoholickým liečením. V tomto prípade niet pritom pochybností, že bez rozvinutia chorobnej závislosti na požívaní alkoholických nápojov obžalovaného by „zlé chovanie“ obžalovaného voči svojej družke neprerástlo do páchania vyššie uvedeného zločinu.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Ukladanie trestov a ich výkon, Primeranosť trestu, Mimoriadne zníženie trestu

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 300/2005 Z. z. – § 39 ods. 1

4. K možnosti poškodeného podať odvolanie proti výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby

Uznesenie Krajského súdu Košice sp. zn. 4To 63/2018 zo dňa 10. 10. 2018

Anotácia:

Obžalovaný prijal od poškodených zálohu na kúpnu cenu v celkovej výške 35.000,- €, z ktorej im doposiaľ vrátila len 10.000,- €. Zvyšnú časť, ktorá bola podľa obžalovaného použitá na rekonštrukciu a zariadenie nehnuteľnosti, obžalovaný poškodeným doposiaľ nevrátil. Svoj záväzok však uznáva, prezentuje ochotu vysporiadať sa s poškodenými, v čom mu však bráni jeho nepriaznivá finančná situácia.

Právna veta:

Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby vždy má za následok odkázanie poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody, pokiaľ si ho riadne a včas uplatnil na civilné konanie alebo konanie pred iným príslušným orgánom. Ak by sa poškodený v takom prípade odvolal proti takému výroku rozsudku, bol by osobou neoprávnenou na podanie odvolania a jeho odvolanie by muselo byť zamietnuté ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, lebo nárok na náhradu škody možno priznať len odsudzujúcim rozsudkom. Poškodenému v takom prípade, ak bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, nie je možné priznať nárok na náhradu škody a nejde preto ani o chýbajúci, ani neúplný výrok, pre ktorý dôvod by mohol poškodený podať odvolanie.

Právna oblasť: Trestné právo procesné

Právny inštitút: Odvolanie, Poškodený v trestnom konaní

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z. z. – § 46 ods. 3, § 164 písm. a), § 307 ods. 1 písm. c), ods. 2

5. Priznanie obžalovaného v rámci záverečnej reči nemožno použiť ako dôkaz

Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4To/116/2016 zo dňa 13. 12. 2016

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v prípade obžalovaného z trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy, ktorému dal súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní najavo, že pokiaľ svoje konanie oľutuje, bude jeho prípad vyriešený upustením od potrestania. Obžalovaný pod tlakom v záverečnej reči prejavil ľútosť nad svojím konaním, čo súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhodnotil ako priznanie. Obžalovaný bol teda uznaný vinným s tým, že bolo upustené od jeho potrestania.

Obžalovaný sa však proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolal a namietal, že sa priznal len pod tlakom, do ktorého ho dostalo vyjadrenie súdu. Krajský súd Bratislava dal obžalovanému za pravdu, keď uviedol, že priznanie či ľútosť obžalovaného prejavene v záverečnej reči nemožno pri dokazovaní jeho viny zohľadniť, keď prednes záverečnej reči do fázy dokazovania už nepatrí. Pokiaľ teda vina obžalovaného nebola spoľahlivo preukázaná v rámci vykonaného dokazovania, nemôže sa rozhodnutie o jej existencii či neexistencii opierať o obsah záverečnej reči obžalovaného.

Právna veta:

- I. Pokiaľ súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že obžalovaný oľutoval svoje konanie vo svojej záverečnej reči, tak poukazoval na vyjadrenie obžalovaného, ktoré sa uskutočnilo mimo dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a ktoré preto nemôže byť podkladom pre záver súdu spočívajúci v tom, že obžalovaný sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že podľa § 2 ods. 19 Tr. por. súd pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní smie prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané (tzv. zásada bezprostrednosti). Predmetná základná zásada trestného konania teda stanovuje pravidlo, že súd musí pri rozhodovaní (t. j. posudzovaní viny či nevinu, trestu, ochranného opatrenia, alebo náhrady škody) vychádzať len výsledkov dokazovania (napríklad výsluchy obžalovaného, svedkov, znalcov, čítanie výpovedí z prípravného konania, prípadne listinných dôkazov a podobne), ktoré boli vykonané v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Alebo povedané inak, skutkový stav a prípadne aj priznanie a oľutovanie trestnej činnosti zo strany obžalovaného, možno ustalať len dôkazmi, ktoré boli vykonané počas dokazovania na hlavnom pojednávaní.
- II. Záverečnú reč obžalovaného teda nemožno považovať za dôkazný prostriedok v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. a jej obsah za dôkaz, nakoľko nasleduje vždy až po formálnom skončení dokazovania (t. j. nasleduje vždy až po „uzatvorení“ priestoru na vykonávanie dôkazov). Napokon záverečné reči oddeluje od dokazovania aj samotný Trestný poriadok, ktorý ich upravuje v osobitnom štvrtom diely s názvom „Záver hlavného pojednania“. Záverečné vystúpenia strán a ich zástupcov prebiehajú teda po skončení dokazovania, preto ich obsah nemožno použiť ako dôkaz. Argumentácia uplatnená v záverečných rečiach, ale môže viesť k doplneniu výsledkov dokazovania, alebo môže ovplyvniť súd pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Právna oblasť: Trestné právo procesné

Právny inštitút: Dokazovanie, Záverečná reč

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z.z. – § 2 ods. 19, § 119 ods. 2, § 274

6. K zákonnosti dôkazného prostriedku, ktorý obžalovaný dobrovoľne vydal na výzvu policajta v dobe, keď bol v stave zmenšenej príčetnosti pod vplyvom alkoholu

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/21/2019 zo dňa 4. 4. 2019

Anotácia:

Súd sa zaoberal otázkou, či je možné zakladať nezákonnosť dôkazu na tom, že príslušníci polície využili stav zmenšenej príčetnosti osoby, ktorá im dôkaz dobrovoľne vydala.

Právna veta:

Jednotlivé ustanovenia zákona o Policajnom zbore treba vykladať vo vzájomných súvislostiach a nie izolovane. Ak na výzvu policajta, ktorý postupuje podľa ustanovení zákona o Policajnom zbore, osoba dobrovoľne vydá vec, k vydaniu ktorej bola vyzvaná a následne ju aj identifikuje, treba považovať takýto postup za zákonný. Podľa názoru krajského súdu zásada práva mlčať a neobviňovať seba samého, ktorá vyplýva z ústavného princípu prezumpcie nevinu, v tomto prípade bola okresným súdom aplikovaná správne, keďže obžalovaný žiadnym spôsobom nebol nútený pod hrozbou sankcie oznamovať údaje, ktoré ho mohli usvedčovať z trestnej činnosti. Treba zdôrazniť, že v prejednávanej veci bola a je v hre drogová trestná činnosť a verejný záujem vyžaduje, aby sa pri posudzovaní úkonov policajtov pred začatím trestného konania nepresadzoval prehnaný formalizmus. Obžalovaný totiž krabičku s obsahom sušenej rastliny vydal policajtom dobrovoľne, rovnako aj sáčok s obsahom kokaínu, bez vykonania akejkoľvek prehliadky alebo ohliadky. Zakladať nezákonnosť dôkazu na tom, že príslušníci polície využili stav jeho zmenšenej príčetnosti a vynútili si údajné dobrovoľné vydanie veci, nie je akceptovateľné pri posudzovaní zákonnosti získavania dôkazov použitých neskôr v rámci trestného konania.

Právna oblasť: Trestné právo procesné

Právny inštitút: Dokazovanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z.z. – § 119 ods. 2

7. K nebezpečnému prenasledovaniu formou sms správa e-mailov

Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5To/36/2016 zo dňa 22. 2. 2017

Anotácia:

Predkladané rozhodnutie bolo vydané vo veci obžalovanej, ktorá bola uznaná vinnou z prečinu nebezpečného prenasledovania spáchaného tak, že zasielala poškodenej najskôr e-mailly a následne tiež sms správy, a to napriek výzvam, aby s uvedeným konaním prestala, pričom ku kontaktovaniu poškodenej došlo vo viacerých prerušovaných časových úsekoch, ktoré sa odohrali približne v priebehu jedného roka. Súd prvého stupňa konanie obžalovanej vyhodnotil tak, že prečin nebezpečného prenasledovania spáchala závažnejším spôsobom konania, a to kvôli jeho páchaniu po dlhší čas. S týmto posúdením sa však Krajský súd Prešov ako odvolací súd nestotožnil.

Krajský súd Prešov v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nutnosť dlhodobého konania vyplýva už zo znakov skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného prenasledovania; v tomto kontexte treba prihliadať na to, aká je intenzita a závažnosť konkrétnych útokov. Pokiaľ ide o útoky typu obťažovanie nepríjemnými správami či e-mailami, môže ísť (na rozdiel od iných trestných činov) o závažnejší spôsob konania spočívajúci v dlhšom páchaní trestnej činnosti až vtedy, keď je čin páchaný po veľmi dlhú dobu, často aj na rámec jedného roka. Len pri značnej intenzite kontaktovania či útokov môže byť uvedený osobitný kvalifikačný znak naplnený aj za kratšiu dobu.

Právna veta:

- I. Pre naplnenie objektívnej stránky prečinu nebezpečného prenasledovania je nevyhnutné, aby išlo o konanie dlhodobé. Zákonná požiadavka „dlhodobé“ bude splnená vtedy, ak pôjde o viac vynútených kontaktov zo strany páchatela, alebo viac pokusov o ne, ktoré však vo svojom súhrne musia byť spôsobilé vyvolať buď dôvodnú obavu o život a zdravie poškodeného, alebo o život a zdravie jemu blízkych osôb, alebo sú spôsobilé podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu života poškodeného. V závislosti od intenzity a závažnosti jednotlivých útokov sa potom hodnotí aj doba, ktorá je nevyhnutná na to, aby konanie mohlo byť posudzované ako dlhodobé. Preto platí, že čím je nižšia intenzita týchto útokov, tým musia trvať dlhšie pre vyslovenie záveru, že ide o dlhodobé konanie, v prípade závažnejších foriem a vyššej intenzity konania potom postačí aj kratšia doba pre záver o dlhodobom konaní. Pri výklade pojmu dlhodobé je potrebné prihliadať aj na význam slova „dlhodobý“, čo z gramatického hľadiska znamená „dlhú dobu trvajúci“.
- II. Intenzita konania, závažnosť jednotlivých útokov, ako aj ich opakovanie má potom aj vplyv na posúdenie, či ide o zákonný znak základnej skutkovej podstaty prečinu nebezpečného prenasledovania, alebo o kvalifikačný moment uvedený v § 138 písm. b/ Tr. zákona „po dlhší čas“. Podľa názoru odvolacieho súdu pre naplnenie osobitného kvalifikačného znaku „po dlhší čas“ ako okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby u prerokúvaného prečinu nepostačuje páchať trestnú činnosť niekoľko dní, týždňov, či mesiacov (ako je to spravidla u iných trestných činov), keďže zákonným znakom základnej skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania je dlhodobé konanie, ale musí ísť o opakované protiprávne konanie po výrazne dlhšie obdobie, ktoré podstatným spôsobom zvyšuje závažnosť konania páchatela. Z pohľadu vyššie uvedeného potom za „dlhodobé“ konanie možno považovať aj obdobie jedného roka pri nižšej intenzite a závažnosti jednotlivých útokov. Pre naplnenie osobitného kvalifikačného znaku „po dlhší čas“ sa tak vyžaduje, aby páchatel páchal trestnú činnosť nad rámec uvedenej doby s tým, že v prípade, pokiaľ intenzita a závažnosť útokov bude vyššia, doba pre naplnenie tohto osobitného kvalifikačného znaku môže byť aj kratšia.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Nebezpečné prenasledovanie, Závažnejší spôsob konania

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 300/2005 Z.z. – § 138 písm. b), § 360a ods. 1, ods. 2 písm. b)

8. Prokurátor musí odôvodniť, prečo nezačal konanie o dohode o vine a treste, ak sú pre tento postup splnené podmienky

Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/15/2018 zo dňa 22. 11. 2018

Anotácia:

Krajský súd Prešov v predkladanom rozhodnutí riešil prípad, v ktorom boli obžalovaní uznaní vinnými z pokračujúceho trestného činu krádeže. Pri posudzovaní veci súd zistil, že jeden z obžalovaných sa k trestnej činnosti, ktorá mu bola kladená za vinu, dobrovoľne priznal a v tejto súvislosti spolu so svojím obhajcom deklarovali, že obžalovaný má záujem uzatvoriť dohodu o vine a treste. Prokurátor v reakcii na to uviedol, že hoci sú pre tento postup splnené podmienky, dohodu o vine a treste neuzatvorí; svoje stanovisko ale nijako neodôvodnil.

Krajský súd Prešov na margo tohto zistenia upozornil, že aj keď podľa Trestného poriadku prokurátor nemusí v prípade splnenia zákonných podmienok obligatórne uzatvoriť dohodu o vine a treste, musí vždy do spisu uviesť, prečo možnosť jej uzatvorenia nevyužil. Ak to neurobí, postupuje podľa názoru nepreskúmateľne, keďže nie je možné overiť, či sa nedopúšťa v obdobných prípadoch rozdielneho alebo svojvoľného rozhodovania.

Právna veta:

Hoci prokurátor nie je povinný začať konanie o dohode o vine a treste, a to ani vtedy, ak sa ho obžalovaný domáha, z obsahu spisu musí byť zrejmé, prečo napriek splneniu podmienok k tejto forme odklonu trestného konania prokurátor nepristúpil, lebo v opačnom prípade je postup prokurátora nepreskúmateľný z pohľadu, či koná v obdobných prípadoch rovnako, alebo je jeho postup svojvoľný.

Právna oblasť: Trestné právo procesné

Právny inštitút: Dohoda o vine a treste

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z.z. – § 232 ods. 1

9. K povahe anonymného svedectva a jeho význame pre hodnotenie viny obžalovaného

Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 6To 6/2018 zo dňa 18. 9. 2018

Anotácia:

V rozhodnutí súd vysvetľuje, ako je potrebné posudzovať anonymné svedectvo a jeho vplyvu na závery o vine obžalovanej.

Právna veta:

Pokiaľ ide o „tzv. dôkaz“ v podobe anonymného svedectva dodnes neidentifikovaného svedka, ktorý oznámil Úradu práce sociálnych vecí a rodiny týranie detí, tento nemožno považovať za relevantný a pre vinu obžalovanej postačujúci dôkaz v prebiehajúcom trestnom konaní. Nejde pritom o výpoveď konkrétneho svedka, ktorý by bol poučený napr. o následkoch krivej výpovede alebo krivého obvinenia, ktorý by bol konfrontovateľný s inými dôkazmi a podobne. Jedná sa len o úradný záznam spísaný o oznámení oznamovateľa, pričom tento záznam pochádza zo dňa, kedy ešte nebolo začaté trestné stíhanie. Toto oznámenie možno považovať len za podnet, ktorý je tak prameňom dôkazných informácií (informácií o dôkazoch), ktoré môžu napokon viesť k vyhľadávaniu, vykonávaniu, previerke a hodnoteniu takých dôkazov, ktoré v konečnom dôsledku budú podkladom na rozhodnutie o trestnom oznámení alebo aj pre rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia určitej osobe. Aby mali takto získané informácie význam pre rozhodnutie súdu o vine, alebo nevine obžalovanej, bolo nevyhnutné, aby došlo k zisteniu totožnosti svedka a jeho následnému výsluchu, pretože každý má povinnosť svedčiť o skutočnostiach dôležitých pre trestné konanie v zmysle § 127 ods. 1 Trestného poriadku a iba príslušné orgány môžu rozhodnúť o utajení identity svedka, alebo naopak. Nakoľko nie je známa totožnosť svedka, ale zároveň táto osoba nemá status utajeného, chráneného, ani ohrozeného svedka v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, nebolo možné túto osobu po začatí trestného stíhania vypočuť a ozrejmiť informácie dôležité pre trestné konanie, akými sú poznatky o tom, na akom mieste malo dochádzať k týraniu, kedy došlo k bitke maloletých, za akých okolností, čo oznamovateľ považoval za bitie a neľudské zaobchádzanie, aké následky mali byť maloletým spôsobené atď. Na informácie získané z takéhoto podnetu oba konajúce súdy nemohli prihliadnuť do takej miery, ktorá by bola spôsobilá prejedukovať závery o vine obžalovanej v zhode so skutkovou vetou samotnej obžaloby (informácie poskytnuté anonymným oznamovateľom nemožno verifikovať).

Právna oblasť: Trestné právo

Právny inštitút: Dokazovanie, Svedkovia

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z. z. – § 119 ods. 2, § 127, § 131 ods. 1

10. Zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania skutku nezakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/167/2016 zo dňa 23. 7. 2018

Anotácia:

Žalobca sa v konaní domáhal zaplataenia žalovanej sumy titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Škoda mu mala vzniknúť v dôsledku nezákonného trestného stíhania a to z titulu trov právneho zastúpenia advokátom, ktorého si zvolil za účelom ochrany svojich práv v trestnom konaní. Za žalovanú koná Ministerstvo vnútra SR, pričom okresný súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu z titulu náhrady škody a trovy konania. Krajský súd na odvolanie žalovanej rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobca podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd SR zamietol.

Právna veta:

Odvolačný súd vyslovil, že názor súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého zastavenie trestného konania a oslobodenie spod obžaloby majú pri aplikácii § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. rovnaký význam ako zrušenie alebo zmena uznesenia o vznesení obvinenia, je v zásade správny. Zdôraznil ale, že nie je tomu tak v každom prípade, pretože je treba dôsledne skúmať dôvody zastavenia trestného konania alebo oslobodzujúceho rozsudku. K záveru, že fyzická osoba bola trestne stíhaná nezákonne možno dospieť len vtedy, ak táto osoba bola oslobodená spod obžaloby preto, že skutok nespáchala; alebo skutok, pre ktorý bola stíhaná, nie je trestným činom. Iná situácia je v prípadoch, kedy došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu obvineného z iných dôvodov, ktoré nespochybujú zákonnosť ich trestného stíhania. V danom prípade bolo voči žalobcovi zastavené trestné stíhanie len preto, že skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný, bol premlčaný. Žalobca pritom vo veci nespochybňoval, že skutku, pre ktorý bol trestne stíhaný, sa skutočne aj dopustil. Bolo by v rozpore s cieľom zákonodarcu, aby štát zodpovedal za škodu aj v prípadoch, ak sa dotknuté osoby skutočne dopustili činu, pre ktorý boli trestne stíhané, ale trestné konanie bolo skončené z iných dôvodov zániku trestnosti skutku – napríklad pre amnestiu, zánik trestnej zodpovednosti, alebo premlčanie ako v prejednávanej veci.

Právna oblasť: Trestné právo, Správne právo

Právny inštitút: Škoda spôsobená pri výkone verejnej moci

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 514/2003 Z. z.- §6 ods. 1, 301/2005 Z. z. – § 9 ods. 3

11. K nezákonnosti dôkazov ako dovolaciemu dôvodu v trestnom konaní

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/75/2017 zo dňa 13. 6. 2018

Anotácia:

Rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu krádeže, ktorý spáchal v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Organizovaná skupina sformovaná a riadená obžalovaným premyslene a dlhodobo odcudzovala cudzí majetok – automobily a tento následne legalizovala. Organizovaná skupina svoju činnosť vykonávala za účelom získavania finančných prostriedkov a iného majetkového prospechu tým, že vozidlá, ktoré pochádzali z krádeže následne predávali ako celok, alebo rozoberali a rozpilovali. Následne ich legalizovali tým, že ich použili na opravy iných vozidiel, a to s úmyslom zatajiť ich pôvod z trestnej činnosti. Za uvedené trestné činy okresný súd uložil žalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so stredným stupňom stráženia. Uvedený rozsudok napadol obvinený odvolaním. Krajský súd na podklade prvostupňového rozsudku zrušil výrok o treste a ochrannom opatrení a pri nezmenenom výroku o vine uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por.

Právna veta:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že námietkami obvineného vzťahujúcimi sa k nesprávnemu hodnoteniu jednotlivých dôkazov, sa dovolací súd v rámci dovolania podaného obvineným nemôže zaoberať. Nesprávnym hodnotením dôkazu by sa dovolací súd mohol zaoberať len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Právna oblasť: Trestné právo procesné

Právny inštitút: Dovolanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z. z. – § 371 ods. 1 písm. g)

12. Nezákonné konanie je potrebné podradiť pod tú právnu úpravu, ktorú postihuje najviac

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Asan 5/2017 zo dňa 27. 4. 2018

Anotácia:

Predmetom sporu medzi účastníkmi bola otázka právneho posúdenia protiprávneho konania účastníka a s tým spojená otázka právomoci žalovaného orgánu vo veci konať a rozhodnúť. V danom prípade došlo ku stretu úvah, akú právnu úpravu použiť na skutok, ktorý bol predmetom administratívneho konania. Súd riešil otázku, či je protiprávne konanie možné posúdiť podľa predpisov správneho práva ako správny delikt alebo podľa predpisov trestného práva ako trestný delikt (čin).

Právna veta:

V danom prípade došlo ku konkurencii, ktorú právnu úpravu použiť na protiprávne konanie sťažovateľa. Pri riešení otázky, či protiprávne konanie sťažovateľa je možné posúdiť podľa predpisov správneho práva ako správny delikt alebo podľa predpisov trestného práva ako trestný čin, je potrebné podľa názoru kasačného súdu zásadne vychádzať z predpokladu, že každé protiprávne konanie je potrebné prioritne podriať pod tú právnu úpravu, ktorá postihuje najzávažnejšiu formu protispoločenského konania. Pri vyvodzovaní zodpovednosti za protiprávne konanie je potrebné každý takýto skutok posúdiť podľa všetkých zákonných ustanovení či už správneho alebo trestného práva, ktorého znaky môže konanie napĺňať. Preto ak vo veci konajúci orgán dospeje k záveru, že spáchaný skutok je predmetom úprav rozdielnych oblastí práva, prednosť má vždy tá právna úprava, právna kvalifikácia, ktorá vystihuje skutkovú podstatu najzávažnejšej formy tohto konania.

Právna oblasť: Správne právo, Trestné právo

Právny inštitút: Spáchanie skutku

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 300/2005 Z. z. – § 8, § 124 ods. 3, 79/2015 Z. z. – § 18

13. K porušeniu základných zásad dokazovania v trestnom konaní

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo 92/2016 zo dňa 18. 4. 2018

Anotácia:

Predmetom sporu bolo posúdenie legálnosti služobného zákroku vykonaného za účelom získania dôkazu pre trestné konanie.

Právna veta:

Medzi najzávažnejšie chyby majúce za následok porušenie základných zásad dokazovania patria prípady tzv. opomenutých dôkazov, t. j. takých, ktoré napriek tomu, že boli navrhnuté, boli súdom bez vecne adekvátneho zdôvodnenia zamietnuté, eventuálne ich vykonanie bolo celkom opomenuté. Ďalším excesom je situácia, kedy dôkaz nie je získaný procesne prípustným spôsobom, a preto mal byť vylúčený. Tretiu skupinu chýb tvoria prípady svojvoľného hodnotenia dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného logického základu. Ide o prípady, kedy z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Najextrémnejšími sú prípady, kedy sú skutkové zistenia v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi. Judikatúra najvyššieho súdu je konštantná v tom, že informačno-technické prostriedky (sledovanie osôb a vecí) môžu byť použité aj pred začatím trestného stíhania, avšak po zistení trestnej činnosti sú OČTK povinné začať bez meškania trestné stíhanie podľa § 199 zákona č. 301/2005 Z. z. Dôkaz získaný použitím ITP (informačno-technických prostriedkov) pred začatím trestného stíhania nie je možné použiť v trestnom konaní, policajti môžu vykonávať operatívnu činnosť do momentu zistenia druhu trestnej činnosti alebo páchatela, ako náhle trestnú činnosť zistia, musí byť začaté trestné stíhanie.

Právna oblasť: Trestné právo

Právny inštitút: Dokazovanie, Dovolanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 301/2005 Z. z. – § 199

14. K trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá pri trestnom čine v súvislosti s neprimeranou rýchlosťou a nesprávnou technikou jazdy

Uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/20/2018 zo dňa 13. 2. 2019

Anotácia:

Rozsudkom bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu usmrtienia na tom skutkovom základe, že ako vodič motorového vozidla uvedené vozidlo viedol vyššou rýchlosťou, prešiel s motorovým vozidlom do protismeru, došlo k zrážke s protiidúcim motorovým vozidlom, pričom následkom zrážky jedna osoba podľahla.

Za to mu bol uložený za prevahy poľahčujúcich okolností a za nezistenia priťažujúcich okolností úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dva roky a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní šesť rokov.

Proti tomuto rozsudku, ale len proti výroku o treste, podal obžalovaný odvolanie, v ktorom vytkol okresnému súdu, že trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia neprimerane tvrdý.

Právna veta:

Skúsenosti získané pri sledovaní účinnosti jednotlivých trestov ukladaných za trestné činy v doprave ukazujú, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá patrí k najúčinnjším prostriedkom ochrany bezpečnosti v cestnej doprave. Medzi najzávažnejšie prípady vodičskej nedisciplinovanosti patrí práve vedenie vozidla neprimeranou rýchlosťou a nesprávnou technikou jazdy. V takýchto prípadoch spojených so závažnými následkami by malo byť ukladanie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v prvej polovici trestnej sadzby skôr výnimkou, odôvodnenou mimoriadnymi okolnosťami prípadu a u takého páchatela, ktorý sa v minulosti ako vodič motorového vozidla ešte nedostal do rozporu so zákonom.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Výška trestu

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 300/2005 Z. z. – § 61 ods. 1, 2

15. K vplyvu stupňa opitosti vodiča motorového vozidla na určovanie druhu a výmery trestu

Uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/28/2018 zo dňa 23. 1. 2019

Anotácia:

Obžalovaný bol uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, keďže pod vplyvom alkoholu viedol motorové vozidlo. Obžalovaný považoval uložený trest, a to konkrétne trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 36 mesiacov za neprimerane prísny. Poukázal na svoje vyhlásenie o vine, svoje priznanie a oľutovanie svojho konania, na to, že uložený trest zákazu činnosti v takej výmere je pre neho veľmi zlý, pretože od marca 2017 vykonáva činnosť realitného konzultanta, podľa zamestnávateľa svoju prácu vykonáva veľmi dobre. K práci nutne potrebuje motorové vozidlo. Žije v spoločnej domácnosti so svojou tehotnou družkou, sám sa stará o domácnosť a preto vodičské oprávnenie, aby mohol svoju prácu vykonávať zodpovedne a načas, nutne potrebuje. Svoje pochybenie stokrát oľutoval, je si plne vedomý toho, čo urobil, svoje skratové konanie vysvetlil. Podľa názoru odvolateľa, keďže za posledné dva roky mal zaznamenané dva priestupky, ktoré ale nesúviseli s požitím alkoholu, na zabezpečenie ochrany spoločnosti a dosiahnutie účelu trestu postačí trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na spodnej hranici trestnej sadzby.

Právna veta:

- I. Podľa poznatkov lekárskej vedy vodič nie je spôsobilý bezpečne viesť motorové vozidlo už vtedy, keď hladina alkoholu v jeho krvi dosahuje okolo 1 promile, ba niekedy aj pri nižších hodnotách. Vodiči motorových vozidiel, ktorí sú pod vplyvom alkoholu, majú zníženú psychickú i fyzickú schopnosť bezpečne viesť motorové vozidlo, ohrozujú ostatných účastníkov cestnej premávky a často zapríčiňujú dopravné nehody, ktoré majú za následok ťažké zranenia spolucestujúcich a ostatných účastníkov cestnej premávky, v mnohých prípadoch aj smrteľné, a popri nich aj veľké hmotné škody.
- II. Stupeň opitosti vodiča motorového vozidla je teda jedným z rozhodujúcich faktorov aj pri určovaní druhu a výmery trestu, pretože zvyšuje mieru zavinenia i mieru ohrozenia spoločenských záujmov tým aj stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Preto medzi najzávažnejšie prípady vodičskej nedisciplinovanosti patrí práve vedenie vozidla takým vodičom, ktorý je pod vplyvom alkoholu a teda je nespôsobilý bezpečne viesť motorové vozidlo. V takýchto prípadoch by malo byť neuloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá len výnimkou, odôvodnenou mimoriadnymi okolnosťami prípadu a u takého páchatela, ktorý sa v minulosti ako vodič motorového vozidla ešte nedostal do rozporu so zákonom.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Výmera trestu

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 300/2005 Z. z. – § 61 ods. 2, § 289